

Versió per a ells

Havia començat com qualsevol altre divendres que havíem sortit amb la colla. Era, però, la segona vegada que s'havien afegit la Marta i la Clarissa, companyes de l'Anna de Dret.

Totes dues estaven explosives. Divendres passat portaven uns texans que encaixaven a la perfecció als malucs. L'una amb uns pits de tarongetes que li saltaven quan caminava, les de l'altre eren melons en tota regla i els portava ajustats i molt aixecats . Tots els col·legues ens escalfàvem veient-les. Com caminaven, les porques!

Jo havia fet uns quants temptejos amb èxit i em vaig aprofitar d'un corredor estret per passar fregant-me una mica.

—Quina sort tenen els putos advocats! A la meva facultat no hi ha ni una sola tia com aquestes dues. He passat una setmana fent-me palles pensant en elles.

Avui han aparegut, una amb una faldilla curta i l'altra, amb un vestit estretíssim. També s'han posat d'acord a deixar-se anar els cabells. Uf! Com em posa això que juguïn a duo.

Ja, a aquestes hores, estàvem tots beguts i les dues amigues feien rialletes en veu baixa mentre no paraven de mirar-me ara sí ara no. Un dels xiuxiuejos que m'ha arribat ha sigut un “caramel”. Com si em devoressin! I més rialles.

Vam conversar, sí, però amb poques paraules i eren totalment censurables. Voleu jugar? Juguem-hi! Ja us ensenyaré jo com es juga. La Clarissa es llepava els llavis maliciosament, ella segur que sabia jugar.

Portava estona amb el paquet embotit. En aquell estat d'escalfor el meu cap només admet frases senzilles i concises.

—El meu cotxe és ample.

—He aparcat molt a prop.

—Voleu venir a fer un volt?

La Marta al final no ha volgut sortir del local. Ve la Clarissa amb mi. Em sembla que aquestes dues entremaliades es van tornant els amics. Imaginar-me com part d'un tast d'una i després de l'altra em fa embogir. M'haig d'aturar. Tinc la necessitat d'apropar-me, ella fa marxa enrere a poc a poc fins que topa amb la paret, m'atanso als seus llavis suculents; deixa anar un petit gemec quan la meua llengua fa el primer contacte. Les meves mans, que les havia repenjades a la paret, a l'alçada de les espatlles, busquen els pits. No m'afanyo, vull gaudir. I quan hi arribo premo el palmell i les encabeixo a dins tot el que puc.

—Oh, Clarissa! Clarissa! —em costa articular paraules, i quan ho aconsegueixo em surt una veu ronca que no em reconec. Hauríem d'arribar fins al cotxe.

Però no passem més enllà de vint-i-cinc metres que la meua mà li acaba al cul i no puc resistir-me'n, haig de ficar l'altra també, l'envolto per arribar-hi i quasi l'aixeco del terra de la força amb què l'engrupo. M'apropo al lateral d'un cotxe per poder-la repenjar millor. El vestit, amb les repassades que li faig se li puja cada vegada més. Amb els dits li toco les natges nues.

Si seguim així, al cotxe no arriba.

Fi.

PD Ho sento noi, és que és tard i vull anar a dormir.

E. C.